

A woman with long blonde hair is shown from the side, holding a large, vibrant yellow maple leaf. The background is a bright, hazy sunset with the sun low on the horizon, creating a warm, golden glow. The scene is romantic and evocative of autumn.

A szeretet és az ölelés erejével.

*a Nap
csókja*

*finep
selection*

BÁLINT ERIKA

BÁLINT ERIKA

*a Nap
csókja*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. rész

1.

SZEPTEMBER VÉGI ESTE VOLT, amikor Léna rájött, nem bírja tovább.

Csend és kellemes félhomály vette körül, csak az éjjeli lámpa szórt meleg, sárga fényt a szobára. A megvetett ágyban ült, hátát a virágmintás párnának támasztotta, ölében kékes derengéssel világított laptopja képernyője.

Megszokta, hogy a magányos estéken a Facebook hírfolyamát, a távoli és közeli ismerősök, a tanítványai vagy a saját lánya posztjait böngéssze. Egyfajta társasági élet volt ez számára, igaz, teljesen egyoldalú, mert az apró információkért, amiket így kapott, ő nem adott cserébe semmit, soha nem rakott ki képeket, és nem is írt az oldalra.

Most is ott peregték szeme előtt a bejegyzések, némelyiken átsiklott, másoknál megállt, aztán haladt tovább.

És akkor meglátta a képet.

Egy pillanatig meredten nézte, aztán becsukta a szemét, és így, vakon, olyan mozdulattal, mintha egy rossz, kellemetlen álmot akarna elkergetni, továbbgörgette az oldalt.

De hiába.

Szemébe már beleégett a kép, ahogy a barna hajú nő egészen szorosan ott áll Robi mellett, és tekintetét az arcára függeszti.

A párna és a takaró puha, biztonságos fészke hirtelen hideg lett, olyan volt, mintha életének vastag falú üvegbúrájához súlyos vasgolyó csapódott volna, és az apró repedések pókhálóján dermesztő hideg szivárogná be. A nyugodt csend ijesztő némaság, az addig kellemes félhomály nyomasztó derengés lett. Remegő kezét a fülére szorította, és felállt. Fényt akart, sok fényt. Felkapcsolt minden lámpát, de hiába, úgy érezte, mintha mellkasát súlyos kő nyomná, kapkodva, elszorult torokkal lélegzett. Az ablakhoz ment, és kinyitotta, de nem a csillogó, esőáztatta éjszakai utcát látta, csak azt a képet.

Robit és a nőt.

Nem is a testi közelségük fájt, hanem az, ahogyan a nő Robira nézett. Az a meleg, szenvedélyes pillantás.

Az íróasztalhoz lépett, türelmetlenül kutatott a fiókjában, végül megtalálta, amit keresett. Egy megfakult fényképet, ami a nászútjukon készült a Balatonnál. Ketten álltak rajta, Robi mosolyogva átfogta a vállát.

Az asztali lámpa alá tartotta a fotót, és most rájött, miért nem szerette ezt a fényképet soha.

Robi mosolyog, de ő olyan közönyös tekintettel néz a kamerába, mintha nem számítana az a vállán nyugvó kéz, mintha mindegy volna, hogy a férje áll-e mellette, vagy más. Hosszan nézte magukat, aztán mikor az éles kontúrokat homályossá fakították a könnyei, lassan tépkedni kezdte a képet. Először csak félbe, aztán újra és újra megfelezte az egyre apróbb darabokat, mígnem összerakhatatlan papírfecnikké silányult a fotó. Akkor a tenyerébe söpörte, és behajította a szemeteskosárba.

Nem akart sírni, de hiába, könnyecseppek gurultak végig az arcán, érezte sós ízüket, ahogy elérték szája szögletét.

Nem törölte le őket.

Leült, két karját az íróasztalra tette, háta meggörbült, ahogy fejét rájuk hajtotta. Így ült, görnyedten, magányosan, fejében bánatpílangók fekete szárnya verdesett. Arra gondolt, üvöltenie kéne.

De hangtalan és mozdulatlan maradt.

A férjed évek óta megcsal, és tulajdonképpen a te hallgatóságos belegegyezéssel teszi. Nem beszéltek erről, mint ahogy arról sem, hogy már évek óta nem fekszetek le egymással, hogy mostanra teljesen megszűntek azok a gyorsan lebonyolított, örömtelen együttlétek is, amelyek még el sem kezdődtek, és te már hallottad Robi felgyorsuló lélegzetét, aztán érezted testének rándulását, és szájának ó-alakú nedvességét a nyakadon.

És nemcsak erről nem beszéltek, másról sem. A férjed éli a maga életét, te pedig, mint csiga a házába, visszahúzódtál a saját kis örömeid közé, és meggyőzted magad, ez jó neked így.

De nem jó. Valami nagyon elromlott. De mikor? És ki rontotta el?

Az anyád, aki a boldogtalanságát úgy hagyta rád, mint egy értékes családi örökséget? Vagy az apád, aki soha meg nem ölelt? Vagy mindketten, mert gyerekkorodban üvegházban tartottak, csak épp az éltető meleg hiányzott neked, így idejekorán befeküdtél egy nálad jóval öregebb férfi ágyába?

Vagy épp ez a férfi, Ákos? Akiről azt hitted, apád helyett apád lesz, és szeretni fog, és annyiszor jártál a kedvében, ahányszor csak akarta, pedig nem is volt jó neked? De nem szeretett, számára csak egy két lábbon járó puncsi voltál. Neki sem voltál elég jó, akárcsak

az apádnak, mert amikor felcsinált, otthagyt, és tizenhét éves korodban a nem kívánatos szövetekkel együtt az álmaidat is kikaparták belőled. Az utánuk maradt üresség fokozatosan nyelt el téged, és amikor teljesen magába szippantott, meg akartál halni. De nem sikerült.

Helyette egy malackéjú pszichológus két hétig a pszichiátrián tartott. Ő lenne a hibás azért, hogy mostanra ide jutottál? Ő, aki valahogy mindig egy húsbolt szagát hozta magával, és te akkor sem tudtál volna kevésbé őszinte lenni, ha tényleg egy vadidegen hentes kérdez a lelki bajaidról? Ő, aki csak azokat az öngyilkosokat szerette, akiket vert és megerőszakolt az apjuk; akik árvák voltak, és a kábítószerhez menekültek; a született betegeket, akiknél a családi gének már csecsemőkorban előrevetítették az elkerülhetetlent?

Téged egyszerűen egy interperszonális hullának tartott, a zárójelentésbe meg azt írta, infantilis és antiszociális vagy.

Te meg elhitted, és egy életen keresztül örültél, hogy a baljóslatú diagnózis ellenére egyáltalán kellettél valakinek.

Hogy férjed és gyereked lett.

Megfájdult a háta, kiegyenesítette a derekát, aztán felállt az íróasztaltól.

Mielőtt lefeküdt, bevett két szem magnéziumot, mert az állítólag segít az elalvásban.

De nem segített.

A lomha, ólomlábban járó percek hosszú órákká dagadtak, és Léna kínlódva feküdt az éjszaka súlyos bársonytakarója alatt. Úgy érezte, mintha egy behegedt sebet újra feltéptek volna, és a var alatt feltárló nyers hús megint fájni kezdene. Látta az anyját, ahogy némán ül a zöld fotelben, és vékony, fehér fonálból habos terítőt horgol; az

apja rideg, szigorú tekintetét a teknőckeretes szemüveg mögött; hallotta Ákos hideg hangját, vedesd el a gyereket, adok pénzt. Orrában ott érezte a pszichiátriai osztály bűzös leheletét, ahogy az izzadság- és gyógyszerszag összekeveredett a húgyköves vécé hányingert keltő kipárolgásával; fulladt a szürke falak emlékeitől, amik körbevették abban a zárt világban, ahol az ott lakók azt hitték, a rácsok azért vannak az ablakon, hogy kívülről ne másszon be senki, hogy illetéktelenek ne háborgathassák őket ott, ahol biztonságban érzik magukat, ahol csendben ellehetnek álmaikkal.

Torkát újra összeszorította az a kilátástalan magány, amit ott érzett. Nem tudta, mikor aludt el.

2.

HASOGATOTT A FEJE, AMIKOR KINYITOTTA A SZEMÉT.
Odakint már világosodott, a redőny résein beszivárgó fény szürkére csíkozta a sötétség sűrű szövetét a szoba falán.

Megnézte az időt. Hat óra volt.

Tudta, fel kéne kelnie, hogy kilencre beérjen az iskolába, de csak bámulta a plafont, nem tudott mozdulni, mintha izmaiból kiszaladt volna minden erő. Gyógyszer után kutatott az éjjeliszekrény fiókjában, mert a jól ismert, nyakszirttől induló tompa fájdalom már a füle mögötti csontig kúszott. Megint közeledett a migrénje. Víz nélkül nyelte le az apró, fényes kék tablettát, aztán kikelt az ágyból, felhúzta a redőnyt, és készülődni kezdett.

Ahogy levette hálóingét, az ablakon beáramló fény kíméletlen megvilágításában megpillantotta meztelen testét a gardrób szekrény hatalmas tükrében. Csak állt ott, kimerülten, ernyedten lógó karokkal, és nem akarta, de szeme rátapadt a tükörképére, mintha tekintetét valami könnyörtelen, láthatatlan mágnes vonzotta és kényszerítette volna, hogy számba vegye, mit hagytak meg testéből a múlt évek.

Hosszú, szőke haja most is fényesen és egészségesen omlott a vállára, de mellei már behódolni készültek a könnyörtelen időnek.

Ahogy tenyerét lassan végighúzta egyik csípőcsontjától a másikig, bőre életteli és meleg volt, de hajdan feszes hasa mostanra megereelkedett, és ott húzódott rajta az apró, sötét vonal, Zsú születésének emléke.

Combját még formásnak mutatta a tükör, mégis, belsején már jól látható, apró halmokat rakott az idő, a megglazult szövetek közé furakodott zsrísejtek hullámossá tették a régen sima bőrt.

Mikor idáig ért tekintete, gyorsan magára kapta köntösét. A telefon után nyúlt, és sms-t írt Nusinak.

Beszélhetünk?

Aztán két tenyere közé szorította a készüléket, mintha megváltásért fohászknodna, pedig tudta, nővére most is azt fogja mondani, amit mindig, ha Robira panaszkodott.

Miért nem dobod ki végre azt az önző barmot?!

De valakivel szót kellett váltania, mert úgy érezte, belefulladás a tegnapi éjszaka kétségbeesés-tengerébe.

Megcsörrent a telefonja.

- Szia, Lénácska! – hallotta Nusi energikus hangját. – Mi van veled?
- Robi megint megcsalt.

A vonal végén csend volt, mintha a nővére erőt gyűjtene.

Aztán kiabálni kezdett.

- Miért hagyod még mindig, hogy kínozzon?!

Nusi sosem szerette Robit, önző, érzéktelen alaknak tartotta, ahogy az összes többi férfit is.

- Egyébként honnan tudod? Bejelentette? – kérdezte.

– Láttam az éjjel egy fotót a Facebookon. Édes kettesben volt egy barna nővel.

- És?

- Féltreérthetetlen volt.

– Na, ja. És nem először, ugye? Hányszor mondtam már, hogy küldd a francba azt a faszt?!

Léna csak hallgatott. Arra gondolt, talán mégsem kellett volna felhívnia Nusit, talán le kéne tennie a telefont, mert nővére ellentmondást nem tűrő határozottsága most csak még jobban elkésérítette.

– Itt vagy még? – kapott bele Nusi türelmetlen hangja a csend fojtogató hálójába. – Hányszor mondtam már, hogy zavard el a fenébe?!

– Nem olyan könnyű.

– Mi nem könnyű? Kiadni az útját annak az önző állatnak, aki felalta az életedet?

Léna hallotta, ahogy nővére hangosan beszívja, majd kiengedi a levegőt, mintha relaxációs gyakorlatot végezne. És valóban, mire újra megszólalt, hangjának dühös éle józan tárgyilagossággá szelődött.

– Egyébként otthon van most?

– Nincs. Valami konferencián van. Este jön meg.

– Ja, konferencia! Hagyjuk már! Megmondom, mit fogsz csinálni. – Nusi most is úgy viselkedett, mint gyerekkorukban. Féltette, óvta, dirigálta Lénát. – Most végre megteszed! Érted? Mire hazamegy, összepakolod a cuccát, és egyszerűen ajtót mutatsz neki.

Egyszerűen, nyomott el egy sóhajt Léna. Bárcsak lehetne így!

– Most mit csinálsz? – kérdezte Nusi. – Bőgsz?!

– Nem, nem sírok... Csak üres vagyok. Fogalmam sincs, mit csinálnak...

– Nincs? – csapott le rá Nusi. – Akkor elmondom még egyszer. Ha Robi este hazajön, nem drámázol, nem sírsz, egyszerűen rámutatsz a bőröndjeire, és azt mondd, vége, le is út, fel is út. Megértetted?

– Nem tudom... leéltem mellette az életemet... ő a gyerekem apja...

– A gyereked apja?! Hagyjuk már ezt a nótát! Zsú elmúlt húszéves! Ismerlek, te mindig is attól féltél, hogy ha elküldöd, örökre egyedül maradsz. Mert nem hiszed el magadról, hogy többet érdemelnél egy állandóan félretekintő férjnél – hadarta Nusi.

Aztán, olyan hangsúllyal, mint aki teljesen biztos az ítéletében, még hozzátette:

– Hát ezért nem lépsz ki abból az üres katyvaszból, amit te életnek nevezel! Nőj már fel végre, édes kishúgom!

Léna tudta, a nővére mennyire szereti őt, mégis, sokszor azt érezte, hogy Nusi úgy beszél vele, mint egy kiképző őrmester, és ilyenkor hangja erőszakossága, érzéketlensége apára emlékeztette. Most is szinte látta maga előtt testvére keskenyre szorított száját, és arcán a dühöt, amiért ő még mindig nem akarja megérteni, mi a helyes megoldás, mit kellett volna tennie már régen.

Elhárító védekezés volt a hangjában, amikor újra megszólalt:

– Nem is tudom, most miért borultam ki ennyire... Végül is nem újdonság, ami történt. – Hallotta, ahogy Nusi ingerülten cicceg a vonal végén. Nem akarta, hogy rázúduljon nővére kitörni készülő indulatlávája, ezért még hozzátette: – Majdcsak túljutok ezen is...

Zárszónak szánta, de csak olaj volt a tűzre.

– Csak úgy túljutni nem lehet ezen! – kiabált Nusi. – Ha nem csinálsz semmit, ott maradsz, ahol vagy, és...

– Nyolc óra van – szakította félbe Léna ezt a sehova sem vezető beszélgetést. – Mennem kell. Majd beszélünk. Szia!

Kinyomta a telefont, és arra gondolt, könnyen ad Nusi tanácsokat, mert ő egész életében öntörvényű volt, merész és bátor.

Minden, ami ő sosem.

A nővére mindig füttyült apára meg az ő szabályaira, és magasról tett arra is, amit anya mantrázott az igazi nőről. Kockás fiúingben és

kopott, bő szárú farmerban járt, a szobája falára meg hatalmas, fekete betűkkel felfestette: No war! Love!

Mennyire jellemző volt rá az is, ahogy kiment Londonba!

– Lelépek – jelent meg tizenöt évvel ezelőtt, nem sokkal anya halála után Lénáéknál.

– Tessék?

– Lelépek. Egy hét múlva indulok Londonba.

– Lelépsz? Nem értem.

– Kimegyek, és nem jövök haza.

– És Géza?

– Géza le van szarva.

– Hogyan?

– Géza máshova dugdossa a farkát. Nem egyszer, és nem most először. Vége.

Meglepő volt a bejelentése, mert Nusi sosem beszélt az érzéseiről, főleg nem a könnyesen szomorúakról. Ő is jól megtanulta apa mellett, hogy csak a gyengék sírnak. Ha néha mégis szóba került a házassága, mindig csak legyintett, hagyjuk.

– És mit fogsz csinálni Londonban?

– Élek. Mint itt. Csak jobban. – Keserűen felnevetett. – No Géza, no apa, no cry. Tudod, Bob Marley! Ennyi.

És tényleg elment Angliába, nem is jött haza, csak néha, sátoros ünnepekkor. Odakint végleg szakított a férfi nemmel, barátnője lett, Abigail, egy Londonba szakadt, erős csontú, szóke, amerikai lány, akit Léna csak fényképről ismert.

– Ha tudnád – bizonygatta Nusi, ha Abigail szóba került –, hogy mennyivel szebb az élet valakivel, akinek a két lába közül pont az a pár centis húsdarab hiányzik, ami miatt a pasik az élet császáranak képzelik magukat, és amivel pokollá teszik a nők életét!

Amikor Léna megkérdezte tőle, hogy boldog-e, szerelmes-e Abigailbe, úgy nézett rá, mintha egy másik bolygóról jött volna.

– Szerelem? A szerelem egy szó, egy manipulációs eszköz, amivel a pasik rá akarnak venni, hogy más legyél, mint aki vagy. Elérik vele, hogy egy édes kis játékszer váljon belőled, akinek nincs akarata, nincs személyisége. Aztán amikor megunnak, egyszerűen azt mondják, sorry, elmúlt a szerelem. De igen, szeretem Abigailt. Jól megvagyunk.

Mert Nusi ilyen volt. Szarkasztikus, kirobbanó energiájú nő, aki sosem maradt sokáig az önsajnálát lehúzó posványában, és azt sem hagyta, hogy mások visszanyomják bele a fejét. És persze hajthatatlan volt.

Mindig és mindenben hajthatatlan, gondolta Léna, és bánta már, hogy felhívta, hiszen előre tudhatta, hogy ez lesz belőle. Mindketten mondják majd a magukét. Ahogy máskor is.

Mégis, úgy érezte, ez a reggeli beszélgetés valamiért más volt, mint a többi. Nusi sokszor elmondott érvei elől eddig mindig megvédte a saját indokaiból kovácsolt páncél, de most megszólalt benne egy belső hang, és azt mondogatta, hogy a nővérenek igaza van. Már régen változtatni kellett volna.

Nem akart erre gondolni.

Felöltözött, aztán leült a pipereasztal mellé. Máskor élvezte a készülődést a cseresznyefa borítású, paliszander berakással díszített, karcsú asztalka előtt. A hosszú évek alatt, talán öntudatlanul, próbálta apró örömeikkel kitölteni azt az életében tátongó úrt, aminek mélysége tegnap éjjel annyira megrémítette. Szerette a régi tárgyakat és bútorokat. Nem volt gyűjtő, de az idők folyamán azért megvásárolt néhány szép darabot. Elég drága mulatság volt, és ő nem is vitte túlzásba, de amolyan boldogságpótlék volt ez számára, és talán Robi is tisztában volt ezzel, mert sosem emelt szót az extra kiadások miatt.

És ugyanígy apró, mindennapi boldogságot jelentett az is, amikor leült az asztalka elé sminkelni. Élvezte az arcára kent krémek kényeztető puhaságát, a fekete szemceruza varázsát, ahogy tekintetét nyitottá és fényesebbé tette, szerette alapozója egyenletes barackvirágszínét, és azt a csodát, ahogy az arccsontjára tett pirosító élettelivé színezte bőrét.

De most mozdulatlanul ült az asztalka előtt.

A tükörből egy fáradt arc nézett vissza rá, agyongyötört, kialvatlan szeme alatt teknővé mélyült sötét karikákkal és lelógó, petyhüdt szemhéjjal.

Siralmas volt.

3.

SZEPTEMBERI ESŐ SZOMORÍTOTTA A VÁROST.

Kellemetlen, fullánkos cseppjei tűként szurkálták Léna arcát, kabátjába szél kapaszkodott, és kéretlen kísézőként követte őt a vilamosmegállóig. A Gárdonyi téren szállt fel a negyvenhetesre.

A lucskos padlójú, ázott kabát szagú szerelvény kopott ülésein jobbra idős hölgyek gubbasztottak, nyakukat fázósan gallérjukba húzták, és elmélázva lestek ki az ablakon. Őlükben üres szatyor pihent, talán az ebédnekvalóért igyekeztek a Vásárcsarnokba, a híd túloldalára.

Léna talált egy szabad helyet, leült.

Elgondolkodva figyelte, ahogy az eső sűrű, áttetsző gyöngysorral csíkozza a villamos ablakát, és az jutott eszébe, amit az ilyen esős napokra anya mondott.

Sírnak az angyalok.

Lehet, neked is sírnod kéne.

Hangosan síratni a nyomorult életedet, és a malacképű után most a férjeden is elverni a port, zokogva vádolni őt, hogy erre a sorsra

juttatott téged, rázúdítani Nusi vádjait, hogy egy önző barom, nem törődik veled, csak a nőket hajtja.

De igazságtalan lennél. Hiszen ő csak egy láncszem abban a súlyos kötelékben, ami még jóval a találkozások előtt fonódott köréd.

Hol volt még Robi, amikor te már menekültél otthonról, mert úgy érezted, megfagysz anyád némaságától és apád hideg tekintetétől; amikor Marival lógtál, csak hogy ne kelljen közöttük lenned; amikor Nusi falazott neked, ha nem értél haza időben?

És hol volt még a férjed, amikor Ákos lelépett, egyedül hagyott a szégyennel és a jeges fájdalommal, és te lefeküdtél mindenkivel, hátha felejteni tudsz, és felmelegszel? De nem tudtál, és ahányszor bebújtál valakinek az ágyába, az a hideg érzés a szíved felől a lábaddal közé kúszott, és te száraz maradtál. Nem tudtad megnyitni sem a lelkedet, sem a testedet, és rabul ejtett egy makacs érzés, ebben sem vagy elég jó.

Még azt sem tudtad, hogy Robi a világon van, amikor már szerencsétlennel és betegnek érezted magad. Gyógyszereket kezdtél el gyűjteni a szekrényedben, a fekete ünneplőcipőd orrában. Aztán évekké később, egy este, bevetted őket.

Hát tehet erről Robi?

A villamos éles csikorgással állt meg.

A Vásárcsarnokhoz értek, az idős hölgyek leszállni készülődtek, Léna is felállt, és utánuk lépett. Máskor szerette az eső és a vizes aszfalt illatát, de most kellemetlen, hideg szaga volt mindennek, és ő igyekezett minél gyorsabban az iskolához érné. Mire megérkezett, harisnyája átnedvesedett a járdáról visszaverődő, súlyos esőcseppektől, sietősen nyitott be a kapun. Orrát megcsapta az ismerős illat, az

a jellegzetes iskolai elegy, amiben a krétapor, a tornacipők és a reggeli felmosás tisztítószerszága keveredik.

Épp szünet volt, a folyosó méhkasként zümmögött az osztályokból kiáramló diákok hangjától, és miközben Léna a tanári szoba felé tartott, fiúk és lányok köszöntek rá:

– Jó reggelt, tanárnő! – Aztán szaladtak tovább.

Magyar–angol szakos tanár volt.

A saját osztályában mindkét tárgyat tanította, hogy minél több időt tölthessen a diákjaival, a többi osztályban azonban csak a magyart, mert Lakosnak, az igazgatónak, az volt a véleménye, hogy a frissen végzett magyar szakos kollégák rettenetesen tájékozatlanok az irodalomban.

– Nem is tudom – mondta gyakran –, hogy kaphattak egyáltalán diplomát. Jobb, ha az irodalmat olyan valaki tanítja, aki, úgymond, legalább azzal tisztában van, hogy Füst Milán nem nő volt – utalt az emlékezetes esetre, amikor évekkel azelőtt egy frissen diplomázott kolléga száján valóban kicsúszott az elképesztő mondat, a *Feleségem története* kapcsán:

– Nem is tudtam, hogy Füst Milán férfi volt.

Ezért Lakos – elkerülendő, hogy vak vezessen világtalant – jobbnak látta, ha az irodalmat igazán hozzáértő tanárok tanítják az iskolában.

Léna, és néhány idősebb, magyar szakos kollégája, még azokban az időkben végezte el az egyetemet, amikor nem vettek fel boldog-boldogtalant, mert keretszámok voltak az egyes szakokon. Így aztán valóban csak a legjobbak kerülhettek be a képzésbe, és Lakos csak bennük – akik még a bolognai rendszer bevezetése előtt diplomáztak – bízott. Így végül ők kapták az irodalomórákat mindegyik évfolyamon.

Ahogy végigsüvített az iskolán a szünet végét jelző csengő, az osztálytermek visszazippantották a zajos gyerekhadat, és az elcsendesült folyosón már csak Léna bőrtalpú cipőjének kopogása vert visszhangot,

Ahogy a tanári szoba felé igyekezett, reggeli szomorúságát felülírta a hétköznapi teendők sora, az, hogy majd órát tart a második B-ben Arany Jánosról, aztán a negyedikeseknek József Attiláról.

Szeretett tanítani, és szerette ezt a gimnáziumot is, amely az egyetem elvégzése óta munkahelye volt. Nem gondolkozott a változtatáson akkor sem, amikor két éve az egyház, az eredeti állapot visszaállítására hivatkozva, visszaigényelte. Ez annak idején okozott a szülők körében némi ellenkezést, néhányan felháborodottan emlékeztettek a világnézetileg semleges oktatás követelményére, de ők azt a tanácsot kapták, ha nekik ez ennyire fontos, vigyék más intézménybe a gyermeküket.

Volt, aki így is tett, de a tanári kar és az igazgató a helyén maradt, és bár a változás rossz szájíztt hagyott néhány kollégában, és egy ideig suttogó beszélgetések témája volt a tanáriban, Léna semleges maradt a kérdésben. Megvolt ugyan a maga véleménye, de nem bocsátkozott politikai színezetű vitákba, és nemcsak azért, mert nem érdekeltte az a vircsaft, ami a pártok között zajlott, hanem mert tulajdonképpen igazán érzékelhető változás nem is következett be.

Látszólag minden maradt a régiben, eltekintve attól, hogy kötelező tárgy lett a hittan, misére kellett járni, a folyosók falára pedig fényesen csillogó réztáblák kerültek, amelyekre az ifjúság okulását szolgáló bibliai idézeteket véstek. De Lénát ez nem zavarta, mint ahogy az sem, hogy innenől fogva Lakosnak az *úgymond* mellett a *szilárd erkölcsi nevelés* hangzott el leggyakrabban a szájából.

Az üres tanáriban az óráikra elsietett kollégák után maradt kávé-, arcszesz- és halvány parfümillat fogadta Lénát. Épp leült az asztalához, amikor megérkezett Valentin.

– Üdvözöllek, Lénácska! – bólintott felé az öreg tanár, miközben elegáns, fekete kalapjáról finom mozdulatokkal lesöpörte az esőcseppeket. – Szép vagy ma is! Elcsábítanálak, csak ne lennék ilyen vén csataló!

Mindennapos volt ez a színpadias udvarlás, mert, ha esett, ha fújt, ha tél, ha tavasz volt, Valentin mindig így köszöntötte Lénát, ő meg elnézte neki ezt az unalomig ismert bohóckodást, mert egyébként szerette kifogástalan modorát, csakúgy, mint kicsit megkopott, múlt századi eleganciáját.

Valentin népszerű volt a diákok körében is, bogaras szokásait, furcsa megjegyzéseit szállóigékként emlegették, régimódi beszédstílusa pedig kiváló alpanyagként szolgált a szalagavatók tréfás, tanárokat kifigurázó jeleneteihez.

Magát öreglegénynek aposztrofálta; menyasszonya meghalt még az esküvőjük előtt, és az elmaradt lakodalom örökre agglégénysorsra kárhóztatta őt. Egyedül élt, a női nemmel való kapcsolata ezekre a játékos, ártatlan kis bókokra korlátozódott.

– Miért nem nősült meg soha, Valentin? – kérdezte tőle egyszer Léna.

– Lénácska! Én egyetlen nőbe voltam csak szerelmes, de ő sajnálatos módon elhalálozott. És szerelem nélkül mit ér a házasság?

Léna fejében már akkoriban is keserű gondolatokat ébresztett ez a költői kérdés, most meg litániákat mondhatott volna, de nem akart elmerülni ebben a témában. Előszedte az óravázlatát, igyekezett az anyagra koncentrálni, és mire elindult az osztálya felé, felülkerekedett benne tanárnő énje.

Rendben megtartotta az órát a második B-ben, a szünetben a kollégáival beszélgetett az esős időről és az iskola ügyes-bajos dolgairól. Minden annyira hétköznapi volt, úgy tűnt, tudatának tengerében

elsüllyedt az éjszakai bánat nehéz testű torpedója, és magával húzta reggeli kétségbeesettségét is. Mintha újra minden a megszokott helyére került volna.

Aztán az irodalomóra a negyedikeseknél majdnem kínos jelenetbe fulladt. József Attila szerelmi költészetéről beszélt, az *Óda* sorait olvasta: *Csobog a langyos víz, fürödj meg! / Íme, a kendő, törülközz meg! / Sül a hús, enyhítse étvágyad! / Ahol én fekszem, az az...*

A befejezetlen verssor mély csendet hagyott maga után. Léna csak állt a katedránál, szemei a nyomtatott sorokra tapadtak, megszűnt a külvilág. Nem hallotta az óra végét jelző csengőt sem. Egy gondolat kapaszkodott belé, és nem hagyta szabadulni. Mikor kapott vagy érzett ő hasonló odaadást?

Soha.

Hűszévesen bevetted a gyógyszereket.

Nem volt semmi különös oka, hogy éppen akkor. Egyszerűen csak úgy érezted, elfáradtál, nincs értelme tovább élni.

Miközben mosták a gyomrod, egy fényes csatornában lebegtél, felülről láttad az ágyon heverő testedet a felcsúszott pizsamafelsővel, és valahogy restelted magad a takaratlanul maradt melled miatt. Talán ez a szégyenérzet hozott vissza, vagy a sors, ami mást tartogatott számodra.

Mert arról a ki tudja, hová vezető fényes folyosóról végül visszafordultál.

Miután kiengedtek a kórházból, a szüleid nem kérdezték meg, miért akartál meghalni, úgy tettek, mintha nem történt volna semmi. Aztán Katus elpletykálta. El akarta neked mondani, hogy mit javasolt a pszichiátriai osztály főorvosa apádnak, de te nem hagytad, azt kiabáltad neki, nem érdekel!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Aztán mégis fény derült arra, milyen gyógymódot ajánlhatott a főorvos, mert a szüleid rövidesen az életed színpadára léptették Robit, aki apád kollégája és pártfogoltja volt, nagy reményű, fiatal tehetség... És nőtlen.

Te pedig nem tiltakoztál.

Egyre többször hívták meg vasárnapi ebédre, ti ott ültetek a Zsolnay készlettel terített asztal körül, Katus meg felszolgált, akár egy szobalány. Nusi viszont elmaradt ezekről a vasárnapokról. Féltett, és tüntető távollétével téged akart figyelmeztetni. Próbálták elhíttetni veled, minden rendben van, neked tetszik Robi. De hiába, nem hitt neked. Eladnak téged egy karrierista zsebhuszárnak, célzott gúnyosan Robi alacsony természetére, csak nehogy még egyszer foltot ejts a szent család becsületén. Barbárok!

Nem hallgattál rá.

Robi kedvesen, udvariasan bánt veled, egyáltalán nem volt tolakodó. Ebéd után sokszor meghívott fagyfaltozni vagy moziba, máskor meg csak sétálgattatok a Duna-parton.

Aztán karácsonykor megkérte a kezed. És te igent mondtál.

Végül is kellemes fiúnak tartottad...

A folyosóra kitolakodó diákok után maradt csend térítette magához Lénát. Nem tudta, mióta áll ott magányosan a katedra mellett. Sietve összecsukta a szöveggyűjteményt, és elindult a tanári felé. Kimerültnek érezte magát.